

γιάννης αντάμης

γκούσταβ

αποσπάσματα

DREAM
TIGERS

Γιάννης Αντάμης

**Γκούσταβ,
αποσπάσματα**

**Σύνθεση Εξωφύλλου
και τεχνική υποστήριξη: Μάριος Αρσενίου**

Dreamtigers 2020

www.dreamtigers.gr

And every step I take
Takes me further from heaven
Is there a heaven?

**Roxy Music, In every dream home a
heartache**

σε συνέχεια του «Παιδιού Βρικόλακα»,
Dreamtigers047, Φεβρουάριος 2020

**ο θησαυρός
του αγίου μιλιτάριου**

Στις αρχές της δεκαετίας του 19..., εξαιτίας μιας πολύ αστείας και μακάβριας παρεξήγησης, η πόλη ολόκληρη βρέθηκε για τελευταία μάλλον φορά κάτω από ξένη κατοχή. Οι δεκαετίες και οι κατοχές που ακολούθησαν ήταν όλες δικές μας και για το λόγο αυτόν δεν μετράνε για τους ιστορικούς και ίσως μονάχα για τη γεωγραφία και για την υψηλή ραπτική να έχουν κάποια, ελάχιστη πάντως, σημασία. Και έπειτα, ξένη κατοχή πλέον δεν γίνεται να υπάρξει, αφού ούτε καν ξένοι δεν υπάρχουν πια.

Οι ξένοι τότε, αν και στην αρχή ήρθανε σαν παλιοί φίλοι, νέοι προστάτες και αιώνιοι θαυμαστές της πόλης, όσο και αν προσπάθησαν, δεν κατάφεραν ποτέ να γίνουν και πολύ δημοφιλείς. Και η πόλη, αν και πάντοτε φημιζόταν για τη -μέχρι ανοησίας

καμιά φορά- φιλοξενία της, ποτέ δεν τους φέρθηκε ιδιαίτερα φιλικά και όλο αναζητούσε ευκαιρίες και αφορμές να τους στενοχωρεί και να τους πληγώνει. Για αυτό το λόγο και εκείνοι σύντομα άρχισαν να θυμώνουν, να σκληραίνουν και να αγριεύουν και αντί για δημόσιες σχέσεις, να κάνουνε διάφορα άλλα άσχημα πράγματα.

Ένα από αυτά -και σίγουρα όχι το χειρότερο- ήταν όταν στον τρίτο χρόνο της κατοχής, οι ξένοι έβγαλαν ένα παράξενο διάταγμα, με το οποίο ζητούσαν από όλους ανεξαιρέτως τους κατοίκους της πόλης να παραδώσουν ό,τι πιο πολύτιμο διέθεταν, προστάτευαν και αγαπούσαν.

Αυτό έβαλε την πόλη σε μεγάλους μπελάδες, αφού οι άνθρωποι τότε με δυσκολία κατόρθωναν να ξεχωρίσουν τι είναι πολύτιμο και τι όχι και ούτε που είχαν ποτέ σκεφτεί ως τότε ότι μπορεί μια μέρα να στερηθούν εκείνα που δεν έμαθαν ποτέ να

εκτιμούν και να αγαπάνε. Έτσι, ενώ κάποιοι βιάστηκαν να παραδώσουν τη ζωή και την αξιοπρέπειά τους, οι περισσότεροι προτίμησαν να προσφέρουν στους κατακτητές πανάκριβα κοσμήματα, κακόγουστα έργα τέχνης και σπάνια γραμματόσημα.

Οι δυνάμεις κατοχής, όταν τα είδαν όλα αυτά, τα χάσανε και άρχισαν να λένε πως να, δεν ήτανε ανάγκη και πως εκείνοι ένα αστείο έκαναν, μωρέ, για να περάσει η ώρα. Αλλά οι δικοί μας επιμένανε και έλεγαν πως αν τελικά οι ξένοι δεν τα έπαιρναν, θα γινόταν σίγουρα μεγάλη παρεξήγηση. Έτσι, οι ξένοι συγκέντρωσαν όλον αυτόν τον πλούτο, που οι διαρρήκτες και οι ιστορικοί του τότε μέλλοντος ονόμασαν «ο θησαυρός του αγίου Μιλιτάριου», στα υπόγεια μιας εκκλησίας, όπου στεγάζονταν την εποχή εκείνη μια λέσχη επιτραπέζιας αντισφαίρισης και το εφεδρικό διοικητήριό τους.

Στον έκτο χρόνο της κατοχής, οι ξένοι βαρέθηκαν και άρχισαν να τα μαζεύουν για να φύγουν, πάνω που η πόλη είχε αρχίσει πια να τους συνηθίζει. Επειδή, όμως, ήταν και κάπως ανέμελοι και ξεχασιάρηδες, έφυγαν χωρίς να πάρουνε μαζί τους τον περίφημο θησαυρό.

Δέκα χρόνια μετά, οι άνθρωποι θυμήθηκαν ξαφνικά το θησαυρό του αγίου Μιλιτάριου, όταν σε ένα τηλεπαιχνίδι άκουσαν τον παρουσιαστή να ρωτά τους διαγωνιζόμενους, εάν αξίζει, άραγε, να κερδίσει κανείς ολόκληρο τον κόσμο και για αντάλλαγμα να χάσει την ψυχή του. Τότε βγήκανε όλοι τους στους δρόμους και απαίτησαν να μάθουν πού βρίσκονται τα πολύτιμά τους, που στο μεταξύ ο θρύλος και η αφέλεια τα είχαν κάνει να μοιάζουν ακόμα πιο πολύτιμα από ό,τι ήταν, όταν πριν δέκα χρόνια με τόση άνεση τα ξεφορτώνονταν.

Έτσι, αφού έψαξαν σχεδόν παντού στην πόλη, στο τέλος κατέληξαν στα υπόγεια του ιερού ναού του αγίου Μιλιτάριου. Μα

εκεί, αντί για τον θησαυρό, ανακάλυψαν έναν μονάχα ξένο στρατιώτη, που τον είχαν και αυτόν ξεχάσει φεύγοντας οι κατακτητές και αυτός καθόταν τόσα χρόνια εκεί, σαν βλάκας, και περίμενε, νομίζοντας πως οι φίλοι του είχαν πεταχτεί να πάρουνε τσιγάρα.

Ο ξεχασμένος, αφού έφαγε, ήπιε, πλύθηκε και ξυρίστηκε, φανέρωσε στους σωτήρες του πως, αν και αρχικά οι ξένοι συγκέντρωσαν όλα του κόσμου τα πολύτιμα στα υπόγεια της εκκλησίας, αυτά δεν έμειναν για πολύ καιρό εκεί, αλλά σύντομα τα μετέφεραν αλλού, σε άλλη καλύτερη κρυψώνα, επειδή, λέει, φοβόντουσαν μην τους τα κλέψουν πίσω οι άνθρωποι της πόλης.

Έντεκα διαφορετικά σημεία στην πόλη και τα περίχωρά της φιλοξένησαν το θησαυρό κατά τη διάρκεια της κατοχής. Κάθε φορά, ωστόσο, που ένα απόσπασμα των ξένων αναλάμβανε τη μυστική αποστολή να μεταφέρει και να κρύψει τα πολύτιμα,

δινόταν στον αρχηγό του αποσπάσματος κρυφά η εντολή να σκοτώσει τους υπόλοιπους, έτσι ώστε κανείς τους να μην τολμήσει και να σκεφτεί ακόμα να μαρτυρήσει το διαβαθμισμένο μυστικό.

Την τελευταία όμως φορά, ο τελευταίος αρχηγός του τελευταίου αποσπάσματος μπερδεύτηκε και από αγνό πατριωτισμό και ζήλο υπερβάλλοντα εκτέλεσε μαζί με το απόσπασμα και τον ίδιο του τον εαυτό και έφυγε παίρνοντας το μυστικό μαζί του.

Η διοίκηση των κατοχικών εξοργίστηκε στην αρχή με την επιπόλεια αυτή πράξη, στη συνέχεια δεν κρατήθηκε και έβαλε τα γέλια και στο τέλος είπε: «Πάλι καλά, αφού έτσι όπως πήγαινε το πράγμα, με τόσες συχνές μετακινήσεις, τόσες κρυψώνες και τόσες εκτελέσεις, είχαν αρχίσει οι δυνάμεις μας να αποδεκατίζονται.»

Οι άνθρωποι, φυσικά, ούτε μια λέξη δεν πίστεψαν από όσα τους ξεφούρνισε ο ξένος στρατιώτης, αλλά επειδή τους φάνηκε φιλότιμο και καλόκαρδο παιδί, τον υιοθέτησαν και φρόντισαν μάλιστα να του βρουν κι ένα καλό κορίτσι.

Το καλό κορίτσι και ο ξεχασμένος στρατιώτης παντρεύτηκαν εκεί ακριβώς, στην εκκλησία του αγίου Μιλιτάριου, και έτσι, μαζί πια, συνέχισαν να ζουν μες στα υπόγειά της. Και έντεκα χρόνια μετά τον γάμο τους, ύστερα από προσπάθειες υπεράνθρωπες και εξωφρενικές συμπτώσεις, κατάφεραν να γίνουνε και γονείς.

Ο γιος τους μεγαλώνοντας άρχισε να εμφανίζει ξεχωριστές αρετές, αλλά και να συμπεριφέρεται ολοένα και πιο αλλόκοτα. Μέχρι που, στο τέλος της εφηβείας του, αποφάσισε να αφήσει την οικογένειά του για να πάει να σπουδάσει να γίνει αστυνομικός

και όχι χορευτής, όπως πάντα οι δικοί του, για κάποιο λόγο, ονειρεύονταν.

Στο μεταξύ, το μυστήριο του θησαυρού φαίνεται πως είχε και πάλι ξεχαστεί, ενώ κατά καιρούς άλλοι θησαυροί και άλλα μυστήρια έρχονταν να αναστατώσουν την ήρεμη και μίζερη ζωή της πόλης. Όσπου, τον Δεκέμβριο του 200..., ένα τυχαίο γεγονός έφερε ξανά μυστήριο μαζί και θησαυρό στην επιφάνεια.

Στην άκρια των ανατολικών συνοικιών της πόλης, εκεί όπου σήμερα πια ανατολή και δύση σμίγουν, συμπίπτουν και ενώνονται, ζούσε ένας μηχανικός παρέα με τον γάτο του. Ο μηχανικός αυτός είχε από χρόνια υποβάλει ένα σχέδιο για τη δημιουργία μιας υπόγειας σήραγγας, που θα ένωνε το κέντρο με τους αντίποδες της πόλης, διαπερνώντας τον ίδιο τον πυρήνα του πλανήτη. Επειδή, όμως, βαρέθηκε να περιμένει από την πόλη να εγκρίνει τις φιλοδοξίες του και να τις

χρηματοδοτήσει, ξεκίνησε με δικό του κόπο και έξοδα προσωπικά να πραγματοποιήσει το μεγαλόπνοο αυτό εγχείρημα, ανοίγοντας μια τρύπα στο κέντρο της αυλής του.

Οι οικονομίες του δεν του επέτρεπαν και πολλά πράγματα, αλλά ευτυχώς βοηθούσε κάπως και ο γάτος του, που τότε θεωρούνταν στην πόλη ως ένας από τους καλύτερους ζωγράφους. Οι πίνακες του γάτου πωλούνταν ολοένα και σε υψηλότερες τιμές και ο μηχανικός, ως ιδιοκτήτης του τετράποδου καλλιτέχνη και διαχειριστής των πνευματικών δικαιωμάτων του, κατάφερε σύντομα να συγκεντρώσει τα απαραίτητα κεφάλαια, τα οποία και επένδυσε στην υλοποίηση του οράματός του.

Οι ανασκαπτικές εργασίες ξεκίνησαν στις αρχές του καλοκαιριού, ενώ όλοι οι άλλοι κάτοικοι της πόλης σχεδίαζαν ταξίδια και διακοπές σε παρθένες γειτονιές και συνοικίες μακρινές και ανεξερεύνητες. Επτά μήνες μετά,

ωστόσο, ο μηχανικός δεν είχε καταφέρει παρά να προχωρήσει τη σήραγγά του μόλις μερικές δεκάδες μέτρα.

Ήταν ένα ζεστό χειμωνιάτικο μεσημέρι, όταν τον συνάντησα, χλωμό και κουρασμένο, να κάθεται πάνω από την τρύπα του με ένα μολύβι και ένα θαλασσί τετράδιο και να κάνει μουτζούρες και υπολογισμούς. Ήταν η εποχή που ξεκινούσα από νωρίς παρέα με τον τότε μελλοντικό μου γείτονα, τον γέρο λαχειοπώλη, και τριγυρνούσαμε την πόλη ψάχνοντας πώς εκείνος θα πουλήσει τους λαχνούς του και πώς εγώ θα βρω να αγοράσω ιστορίες.

Όταν βρεθήκαμε να περνάμε έξω από το εργοτάξιο και την αυλή του μηχανικού, ο γάτος έτρεξε στα κάγκελα να μας υποδεχτεί βαστώντας στα δόντια του μια προσωπογραφία. Ο μηχανικός εκείνη τη στιγμή, προσπαθώντας να διαιρέσει τη διάμετρο του πλανήτη με την απόσταση που

είχε μέχρι τότε σε βάθος προχωρήσει και αυτό να το πολλαπλασιάσει με το προσδόκιμο όριο ζωής των μηχανικών της πόλης, φαινόταν να περνάει από τη θλίψη στην κατάθλιψη και έτσι μας έδωσε ελάχιστη σημασία. Εγώ, ωστόσο, έδειξα ζωντανό ενδιαφέρον για τη ζωγραφιά του γάτου, αφού την εποχή εκείνη είχα μόλις νοικιάσει το νέο μου δωμάτιο και προσπαθούσα να κρύψω κάπως το βασανιστικό λευκό των τοίχων του.

Έτσι, φώναξα τον μηχανικό, ρωτώντας τον πόσο κοστίζει ο πίνακας. Εκείνος τρόμαξε πολύ, έτσι ξαφνικά που τον ανέσυρα από το βυθό των ανθυπολογισμών του και από την πολύ τρομάρα του παραλίγο να γκρεμιστεί μέσα στην ίδια του την τρύπα, μειώνοντας ακόμα περισσότερο τον μέσο όρο ζωής των οραματιστών της πόλης.

Ο μηχανικός άφησε το θαλασσί τετράδιο και το μολύβι του στην άκρη και με ένα ψεύτικο χαμόγελο πλησίασε με βήματα

αργά και σταθερά τα κάγκελα και το πορτοφόλι μου. Η τιμή που μου πρότεινε μου φάνηκε υπερβολική και καθώς δεν είχα όρεξη και χρόνο για παζάρια, αρνήθηκα ευγενικά. Η άρνησή μου αυτή προκάλεσε μια μικρή, μα αλίμονο εμφανή, αλλοίωση στον πίνακα του γάτου, αφού το πρόσωπο στην εικόνα φάνηκε για μια στιγμή να σμίγει τα φρύδια του και έπειτα να σχηματίζει μικρές καμπύλες γύρω από τις άκρες των χειλιών του, που, αν και δεν είμαι ειδικός, μάλλον φανέρωναν λύπη και απογοήτευση.

Ήμουν έτοιμος να αρχίσω να απολογούμαι στο πορτραίτο και τον καλλιτέχνη, όταν ο μηχανικός μου πρότεινε να ανταλλάξουμε τη ζωγραφιά με μερικούς από τους λαχνούς που ο φίλος μου πουλούσε. Ο λαχειοπώλης αμέσως προθυμοποιήθηκε να με εξυπηρετήσει και έτσι τελικά απέκτησα το πρόσωπο αυτό που με κοιτάζει από ψηλά την ώρα αυτή που γράφω.

Ο γάτος, φανερά ικανοποιημένος αλλά και σκυθρωπός ταυτόχρονα, απομακρύνθηκε βιαστικά και αφού έκανε τρεις βόλτες γύρω από την τρύπα του μηχανικού, βούτηξε μέσα της τσιρίζοντας. Το αφεντικό του μας καθυσύχασε λέγοντάς μας πως τις συνηθίζει κάτι τέτοιες απόπειρες κάθε φορά που αναγκάζεται να αποχωριστεί ένα έργο του, αλλά πάντα μετά επιστρέφει πίσω, στην επιφάνεια και βάζει μπρος το επόμενο.

«Πώς λέγεται ο καλλιτέχνης», ρώτησα, την ώρα που ο μηχανικός μετρούσε τους λαχνούς του. «Γκούσταβ», απάντησε εκείνος. «Τον ονόμασα έτσι προς τιμήν του μεγάλου ζωγράφου, Γκούσταβ Κλιμτ, του οποίου η τεχνοτροπία, όπως θα έχετε και ο ίδιος ίσως παρατηρήσει, συγγενεύει αβάσταχτα με αυτήν εδώ του γάτου. «Πράγματι», έσπευσα να συμφωνήσω, παρατηρώντας την ζωγραφιά με μάτια στοχαστικά μισόκλειστα.

Ένωσα τότε την ανάσα του γείτονά μου πάνω από τον ώμο μου, καθώς προσπαθούσε να δει ή μάλλον να μυρίσει από πιο κοντά τον πίνακα. «Να μου επιτρέψετε να διαφωνήσω, κύριε», είπε τελικά χαϊδεύοντας τα γένια του. «Η τέχνη του γάτου σας είναι σαφώς ανώτερη του προαναφερθέντος δημιουργού, ο οποίος άλλωστε τίποτα καινούριο δεν κατάφερε να προσφέρει στη ζωγραφική εδώ και έναν αιώνα». Ο μηχανικός αφού με κοίταξε για μια στιγμή με βλέμμα που θύμιζε την τρύπα στο κέντρο της αυλής του, γύρισε στο φίλο μου και τον ρώτησε όσο πιο ευγενικά μπορούσε, «Τι εννοείτε, κύριε; Τι καλύτερο θα μπορούσε να κάνει ο Γκούσταβ Κλιμτ για τη ζωγραφική, όντας νεκρός εδώ και...;»

Δεν πρόλαβε να εκφράσει ολόκληρη την απορία του και ο γέρος λαχειοπώλης ξέσπασε σε γέλια νευρικά που του έφεραν δάκρυα στα μάτια και στη συνέχεια του προκάλεσαν σπασμούς και τον έκαναν να

διπλωθεί στη μέση και έπειτα να καταρρεύσει στο οδόστρωμα. Βλέποντάς τον να κυλιέται στο δρόμο αφρίζοντας, χαχανίζοντας και απλόχερα σκορπώντας τριγύρω τους λαχνούς του, στην αρχή ανησύχησα, μα δεν άργησα να θυμώσω και ύστερα να ντραπώ για λογαριασμό του φίλου και συνοδοιπόρου μου.

Εκείνος, ευτυχώς, το κατάλαβε και αφού σηκώθηκε και ξεσκονίστηκε, απολογήθηκε στο μηχανικό, κοιτάζοντας ωστόσο πάντα εμένα, «με συγχωρείτε, αλλά με κάτι τέτοια δυσκολεύομαι να συγκρατηθώ. Άκου «όντας νεκρός»! Αν θέλετε να ξέρετε, κύριοι, ο Γκούσταβ είναι τόσο όντας νεκρός όσο και εμείς οι τέσσερις. Ζει εδώ και δεκαετίες στον Ισημερινό και την περνάει μια χαρά. Και όποτε γουστάρετε, σας πάω να τον δείτε!»

Ποιος ξέρει τι άλλο ακόμα θα μάθαινα από τον γέρο φίλο μου εκείνο το ζεστό

χειμωνιάτικο μεσημέρι, αν τα λόγια του δεν διακόπτονταν αιφνίδια από το επίμονο νιαούρισμα του γάτου. Η φωνή του καλλιτέχνη ακούστηκε απόκοσμη μέσα από την τρύπα του αφέντη του, λες και ήθελε με τον τρόπο αυτό να δώσει την αναφορά του από τα έγκατα της γης. Σωπάσαμε και οι τρεις και μείναμε να κοιτάζουμε την τρύπα προσπαθώντας να ερμηνεύσουμε αυτό που ακούγαμε, μέχρι που ο γάτος εμφανίστηκε ξανά στην επιφάνεια της γης στολισμένος με δυο σειρές κοσμήματα τριγύρω από το λαιμό του.

Η συνέχεια είναι λίγο-πολύ γνωστή. Τις επόμενες μέρες ένα τεράστιο πλήθος άρχισε να συγκεντρώνεται έξω από τη μαγική αυλή, πολιορκώντας το εργοτάξιο και απαιτώντας το πολύτιμο περιεχόμενό του. Δύσκολα έβρισκες άνθρωπο στην πόλη που να αρνιόταν τις αξιώσεις του πάνω στο μερίδιο που του αντιστοιχούσε από τον θησαυρό του αγίου Μιλιτάριου, πάνω στον

οποίο είχαν πέσει άθελά τους ο γάτος και ο μηχανικός του, ενώ επιδίωκαν να ικανοποιήσουν ο μεν τις καλλιτεχνικές ο δε τις επιστημονικές του ανησυχίες. Όσοι είχαν επιβιώσει από την εποχή της κατοχής των ξένων, αλλά και οι νεότεροι που δεν είχαν προλάβει να γνωρίσουνε καλά-καλά ξένος τι ακριβώς σημαίνει, συνέτασσαν λίστες με διεκδικούμενα αντικείμενα και αφηρημένες έννοιες. Και όλοι απαιτούσαν από την πόλη να τους δικαιώσει άμεσα, τονίζοντας κυρίως λόγους συναισθηματικούς, που τους συνέδεαν άρρηκτα με τα πολύτιμα ευρήματα.

Η τρύπα του μηχανικού ανακηρύχθηκε μνημείο της πόλης και η πόλη την έθεσε υπό την προστασία της, ενώ αντί των πολυτίμων, περιορίστηκε να μοιράσει στους κατοίκους της υποσχέσεις και ευχές για τον καινούριο χρόνο. Επίσης, ολόκληρο το κτήμα του μηχανικού απαλλοτριώθηκε και στον ίδιο τον πρώην ιδιοκτήτη του δόθηκε, ως αντάλλαγμα, ένα μικρό διαμέρισμα με θέα

στο φεγγάρι. Ωστόσο, δεν του απαγορεύτηκε η είσοδος στο πρώην εργοτάξιο.

Ο μηχανικός μόλις την τελευταία στιγμή γλίτωσε το θάνατο από βαθιά απόγνωση, αφού τον πρόλαβαν η σύζυγός του και ο εραστής της, οι οποίοι αφού τον δολοφόνησαν, κομμάτιασαν το πτώμα του και πέταξαν τα κομμάτια του μες στη μοιραία τρύπα.

Και αν δεν ήταν ο γάτος, τα κομμάτια του άτυχου μηχανικού θα σάπιζαν ξεχασμένα στα έγκατα του απραγματοποίητου ονείρου του. Η αστυνομία, καθοδηγούμενη από τα σκίτσα του ζώου, κατέβηκε στον βυθό της τρύπας και αφού ανακάλυψε τα χαμένα κομμάτια και τα ένωσε, συναρμολόγησε ξανά και αναγνώρισε -έστω και μετά θάνατον- τον μεγάλο αυτόν οραματιστή και επιστήμονα.

Ο νεαρός ανθυπαστυνόμος, που ανέλαβε επικεφαλής της υπόθεσης, συνέταξε τη σχετική αναφορά, στην οποία κατέληγε στο

συμπέρασμα, ότι ο μηχανικός αυτοκτόνησε από την απελπισία του, αφού δεν μπόρεσε να δει το φιλόδοξο έργο του να ολοκληρώνεται, κομματιάζοντας τον εαυτό του και πέφτοντας στη συνέχεια μόνος του κομμάτι-κομμάτι στο κενό που ο ίδιος είχε δημιουργήσει.

Η υπόθεση μπήκε πανηγυρικά στο αρχείο και ο ανθυπαστυνόμος προήχθη σε υπαστυνόμο. Στο πάρτυ της προαγωγής του, που έγινε, όπως συνηθίζεται στον τόπο του εγκλήματος, δηλαδή στην παλιά αυλή του θύματος, δεν ήταν και λίγες οι νεαρές καλλονές της πόλης που του ζήτησαν να χορέψει μαζί τους. Εκείνος, ωστόσο, αρνήθηκε στις περισσότερες ευγενικά, και ίσως σε κάποιες λιγότερο ευγενικά, χωρίς όμως να καταφέρει να κρύψει την αμηχανία και τη νευρικότητά του κάτω από τη λαμπερή στολή και τα πολύχρωμα παράσημα.

Ο χορός, λένε, άγχωνε πάντα τον υπαστυνόμο. Από τότε που, παιδί ακόμα, οι

γονείς του τον πίεζαν να γίνει χορευτής. Λένε ακόμα πως έγινε αστυνομικός μόνο και μόνο από αντίδραση σε αυτήν την έντονη επιθυμία των γονιών του.

Ό,τι και να λένε, πάντως, το σίγουρο είναι πως όλη αυτή η ιστορία, με τα κομμάτια και την τρύπα, έκανε να ξεχαστεί για ακόμα μια φορά ο θησαυρός. Ποιος ξέρει, όμως - ίσως η επόμενη φορά που θυμηθούν οι άνθρωποι και πάλι τα πολύτιμα να είναι και η μοιραία για την ιστορία αυτής της πόλης.

Ίσως μια μέρα οι κάτοικοι της πόλης να ζητήσουν πίσω ξανά αυτά που κάποτε τόσο υπάκουα παρέδωσαν. Ίσως κάποτε να βγούμε όλοι εκεί έξω στους δρόμους, ο καθένας μας κάτι δικό του απαιτώντας. Ίσως στα σπίτια μας να μην γυρίσουμε ποτέ με άδεια ξανά τα χέρια.

Τέλος, εκδίκηση για τον άγριο φόνο του μηχανικού από τη σύζυγό του και τον εραστή της πήρε ο ίδιος ο ζωγράφος γάτος με

τέτοιο τρόπο που έκανε την ίδια την εκδίκηση να μοιάζει με έργο τέχνης. Αλλά αυτό πραγματικά είναι μια άλλη ιστορία*.

*Η άλλη ιστορία: Η αλήθεια είναι ότι ο Γκούσταβ ποτέ δεν αγάπησε τον κύριο του, όσο εκείνος ζούσε. Ένωθε πάντα αδικημένος από την εμπορική εκμετάλλευση της ζωγραφικής του και πίστευε πως, αν δεν είχε αυτό το ξεχωριστό ταλέντο της δημιουργίας, δεν θα ήταν παρά ένας ασήμαντος ψωρόγατος που θα κουβαλούσε σακιά με χώμα στο εργοτάξιο. Ουσιαστικά, ο γάτος ανεχόταν τη συνύπαρξή του με το μηχανικό, με μόνη του απαίτηση χαρτιά, πινέλα και μπογιές και πού και πού κανένα πιάτο φρέσκο γάλα. Τα πράγματα, όμως, άρχισαν να αλλάζουν από τη μέρα που η τύχη ανέσυρε από τα βάθη της τρύπας και της λησμονιάς τον χαμένο θησαυρό της πόλης. Ο Γκούσταβ νόμισε στην αρχή πως η αύξηση της επισκεψιμότητας στο κτήμα του αφεντικού του είχε να κάνει με τους πίνακές του και υποψιάστηκε πως ο μηχανικός θα τους έβγαζε όλους στο σφυρί για να μαζέψει ακόμα

περισσότερα λεφτά, αδιαφορώντας για τις καλλιτεχνικές ευαισθησίες του. Όταν, όμως, είδε τον κύριό του να κλαίει πάνω από την τρύπα του, την οποία η πόλη είχε βιαστικά στολίσει με μία κακόγουστη πορτοκαλί κορδέλα, κατάλαβε πως κάτι άλλο συνέβαινε. Βλέποντας την απελπισία να κολυμπάει ανέμελα στα υγρά μάτια του μηχανικού, ένωσε για πρώτη του φορά συμπάθεια για τον άνθρωπο και ορκίστηκε στο εξής να μην τον εγκαταλείψει. Παρασυρμένος ίσως από τις δικές του αυτοκτονικές τάσεις, άρχισε να ακολουθεί παντού το αφεντικό του, φροντίζοντας να μην τον αφήνει μόνο του ποτέ. Έτσι, έγινε μάρτυρας του φριχτού εγκλήματος, στη συνέχεια αυτόκλητος συνεργάτης των αστυνομικών για να καταλήξει εκδικητής και τιμωρός των διαφυγόντων εγκληματιών. Ένα βράδυ που βρήκε τους δυο διαβολικούς εραστές να ερωτοτροπούν μες στη μπανιέρα τους, τρύπωσε από το ανοιχτό παράθυρο, άρπαξε

την πρώτη ηλεκτρική συσκευή που βρέθηκε μπροστά του και αφού την έθεσε σε λειτουργία, την πέταξε αδίστακτα μέσα στις σαπουνάδες. Η πράξη του αυτή εκτός από τον ακαριαίο θάνατο των δολοφόνων του μηχανικού, προκάλεσε ηλεκτρικό βραχυκύκλωμα που βύθισε ολόκληρη την πόλη στο σκοτάδι για περίπου μισή ώρα. Κατά τη διάρκεια αυτής της ημίωρης συσκότισης, σημειώθηκαν σε πολλά σημεία της πόλης διάφορα ανεξήγητα γεγονότα, τα οποία η πόλη, μην μπορώντας να κρύψει την αμηχανία της, τα ονόμασε τρομοκρατικά και φυσικά τα καταδίκασε. Η μυρωδιά καμένης σάρκας αναμειγμένη με αιθέρια έλαια και αφρόλουτρα οδήγησε την επόμενη μέρα γείτονες και τηλεοπτικά συνεργεία στο μοιραίο λουτρό, όπου αντίκρισαν ένα θέαμα που ξεπερνούσε κάθε νοσηρή φαντασία. Φαίνεται πως ο Γκούσταβ, αν και διέπρεψε στις προσωπογραφίες, τα κατάφερνε εξίσου καλά και στη νεκρή τη φύση.

η απάντηση του λύκου

«Λύκε, λύκε, είσαι εδώ;» Γλύφει τα χείλη της για να γλιστρά πιο εύκολα το κάλεσμα και κλείνει το ραδιόφωνο. Βάζει δευτέρα και ύστερα ανοίγει τον καθρέφτη του αυτοκινήτου.

Από πίσω κάποιος κάτι προσπαθεί να ψιθυρίσει ρυθμικά αναβοσβήνοντας τους προβολείς του. «θέ - λω - να - σε...» Ξεκινά να αποκωδικοποιεί το μήνυμα, μα σύντομα τα παρατάει. Απογοητεύεται. Ο λύκος δεν θα μιλούσε έτσι.

Ξανά πρώτη - ξανά το βλέμμα στον καθρέφτη. Της αρέσει ετούτος ο καθρέφτης που την παρακολουθεί, όπου και αν πηγαίνει. Του δείχνει τα δόντια της. Γυαλίζουν τα δόντια, τρίζουνε. Θέλουνε να δαγκώσουνε τη νύχτα. Λαχταρούν να κόψουνε στα δύο ολόκληρη την πόλη.

Γλύφει ξανά τα χείλη. Μπορεί η ψυχή να στέγνωσε, τα χείλη όμως πρέπει να μείνουν υγρά. «Λύκε, λύκε...» Πάλι δευτέρα και κατεβάζει το παράθυρο. Κάνει να σβήσει το ραδιόφωνο ξανά, μα αυτό ήδη έχει σωπάσει. Αφουγκράζεται. Τι είναι αυτός ο ήχος ο παράταιρος που δεν την αφήνει τη νύχτα να ακούσει;

Κοιτάζει έξω. Ανθρωπάκια ανεβοκατεβαίνουν τα πεζοδρόμια. Μπαινοβγαίνουν στα καφέ, στριμώχνονται στις διαβάσεις. Παντού μονάχα ανθρωπάκια - και ο λύκος πουθενά.

Βλέπει ένα μπαρ να τρεμοσβήνει κάτω από φώτα κίτρινα. Κίτρινα όλα, ψεύτικα. Μαρσάρει. Θέλει να μπει μέσα στο μπαρ μαζί με το αυτοκίνητο. Περήφανη, αλύγιστη πάνω στο μαύρο άρμα της. Θέλει να ακούσει όλα αυτά τα κίτρινα χαμόγελα να σπάνε, να γίνονται κομμάτια κάτω από τις ρόδες της.

«Πού είσαι λύκε;» Κατεβάζει ταχύτητα και ανεβάζει τις στροφές της.

Κοιτάζει τα κίτρινα φώτα και τα άσπρα ανθρωπάκια για ακόμα μια φορά και ετοιμάζεται. «Θα μπω εκεί μέσα και θα πάρω όσους περισσότερους γίνεται μαζί μου».

Ο παρκαδόρος όμως τη σταματά, την εμποδίζει. Πάντα θα βρίσκεται κάποιος κομπάρσος της ζωής να προλαβαίνει το κακό. Περιπτεράδες, τροχονόμοι, σερβιτόρες, βουβές γειτόνισσες και μακρινά ξαδέρφια. Μονοσήμαντοι, μονοδιάστατοι, μοναχικοί ήρωες που γεμίζουν τα καρέ και καμιά φορά παίζουν χωρίς να το αντιληφθούν τον ρόλο του φύλακα αγγέλου. «Αφήστε το σε μένα, παρακαλώ.» Κατεβαίνει.

Καθώς της δίνει ένα ροζ χαρτάκι, εκείνη τον πλησιάζει και υποκλέπτει την οσμή του. Σαπούνι και αποσμητικό. Όχι, ο λύκος δεν θα μύριζε έτσι.

Μπαίνει στο μπαρ με τα κίτρινα φώτα. Τα ανθρωπάκια εκεί μέσα μοιάζουν με κεριά που καίγονται χωρίς φωτιά και

λειώνουν. Στάζει στο πάτωμα η κέρινή τους ύπαρξη. Στη λάσπη τους βυθίζει τα τακούνια της και προχωράει. Τα ανθρωπάκια τσακίζουν τη γυμνασμένη μέση τους. Τεντώνουν τον ευλύγιστο λαιμό τους. Όλα τους την κοιτάζουν. Ψάχνει τον λύκο μέσα στα πεινασμένα βλέμματα. Ο λύκος αποκλείεται να κοιτάζε έτσι. Πόσο απέχει η απογοήτευση από την απελπισία; Τρία με τέσσερα ποτά, μπορεί και λίγο παραπάνω. Περνάει στην αίθουσα με τους καθρέφτες. Παραγγέλνει.

«Ορίστε, το ποτό σας.» Σε ποιο από τα πολλαπλά της είδωλα απευθύνεται ο μπάρμαν; Ποιο από όλα ετούτα τα εγώ θα πιει εδώ απόψε; Ποιο θα μεθύσει; Ποιο στο τέλος θα πληρώσει το λογαριασμό; Κάνει να πιάσει το ποτήρι, μα κάποιο χέρι αρπάζει το δικό της. Για μια στιγμή το αίμα της παγώνει. «Εσύ! Τι κάνεις; Με θυμάσαι; Εγώ... Πάνε δέκα χρόνια, τουλάχιστον...» Δεν τον θυμάται, αλλά τι σημασία έχει; Θα τον θυμηθεί.

Ήταν βράδυ Σαββάτου και είναι Δευτέρα ξημερώματα. Ένα φιλί στο χέρι την ξυπνά και εκείνη κατεβαίνει από το όνειρο. Κρίμα και είχε πλάκα. Ήτανε, λέει, αυτή ο λύκος και ήταν όλο το δάσος μέσα της. «Πρέπει να φύγω. Θα σε ξαναδώ;» Πού πάει; Γιατί πρέπει να φύγει; Τι δουλεία κάνει; Ποιος είναι; «Θα τελειώσω αργά το απόγευμα. Να περάσω να σε πάρω;»

Ήτανε ξημερώματα και είναι αργά το βράδυ. Τέσσερις βδομάδες γλίστρησαν αθόρυβα ανάμεσα σε προφυλακτικά και ολιγόλογα μηνύματα. Είναι και οι δυο γυμνοί στο πάτωμα. Εκείνη έχει ακουμπισμένο το κεφάλι στην κοιλιά του και ακούει τα σπλάχνα του να νιαουρίζουνε παράφωνα. Τίποτα άλλο δεν ακούγεται και η αφαίρεση μεθοδικά στήνει σαν την αράχνη τον ιστό και περιμένει.

«Να σε ρωτήσω κάτι», σπάει εκείνος τη σιωπή, «γιατί δεν με φιλάς στο στόμα;»

Γιατί έτσι! Δεν ξέρω. Γιατί δεν σε αγαπώ. Γιατί είσαι η πουτάνά μου και οι πουτάνες έχουνε στόμα μόνο για να γλείφουν. «Αλήθεια; Δεν το πρόσεξα», του απαντάει τελικά και αμέσως μετά σηκώνεται.

Μη φεύγεις! Κι αν είναι να φύγεις, φύγε μακριά, μα πάρε με μαζί σου! «Πού πας;» Την πιάνει από το χέρι, την κρατά, το αίμα του παγώνει.

Πάω να πλυθώ. Να ζεματίσω το κορμί μου. Να το τρίψω δυνατά. Να φύγουν όλα τα ηλίθια νεκρά σου κύτταρα από πάνω μου. Να σε ξεφορτωθώ. «Πάω στο μπάνιο.» Τραβά το χέρι της και το ελευθερώνει.

Σηκώνεται κι αυτός και την ακολουθεί. «Πες μου, τι γίνεται με εμάς; Αισθάνεσαι για μένα κάτι;»

Αισθάνομαι τίποτα. «Ναι, τίποτα.» Του φτύνει τη σκέψη της στο πρόσωπο και του γυρνά την πλάτη.

«Μα, εγώ, ξέρεις, σε ερωτεύομαι...»,
δεν προλαβαίνει εκείνος τη φράση του να
ολοκληρώσει και εκείνη γυρίζει απότομα και
τη ματιά της στα μάτια του καρφώνει.

Τα χείλη της στραβώνει και ο χρόνος
τσαλακώνεται. «Τι λες; Αλήθεια; Και τι ξέρεις
από έρωτα εσύ;».

Άγριο κύμα γκρεμίζει της άμμου το
εφήμερο παλάτι και ο πόνος κάπου εκεί κοντά
ακονίζει τις κοφτερές λεπίδες του.

Δέκα λεπτά μετά και εκείνος βγαίνει
στο δρόμο τρέχοντας και ύστερα πάνω στη
μοτοσικλέτα του τον δρόμο παίρνει, του
δρόμου γίνεται και χάνεται, τραβώντας ίσια
μπροστά, προς την άκρη αυτής εδώ της
πόλης. Σε αυτήν την πόλη, όμως, άκρες δεν
υπάρχουν πια. Και όσο ο πόνος σε τραβάει
μπροστά, πάλι στο κέντρο πίσω καταλήγεις.
Στρογγύλεψε η πόλη και έγινε ο πόνος
σφαίρα. Ψάχνεις γωνιά για να βρεις, μα οι
ευθείες σε προδίδουν.

Δέκα λεπτά μετά και εκείνη μέσα στο μπάνιο, πιο γυμνή από ποτέ, αφήνει τα δάκρυά της να τρέξουνε ποτάμι. Αυτή η πόλη, όμως, δεν αφήνει πια κανένα υγρό να πάει χαμένο. Όλα εδώ ανακυκλώνονται. Έτσι, σε λίγο τα δάκρυα που τώρα χύνει, θα λουστεί και ύστερα τα ίδια ετούτα δάκρυα θα πει την πίκρα της να διώξει. Μα η πίκρα τής στρίβει το λαιμό και της ανοίγει τρύπες στο στομάχι. Μαζεύεται, διπλώνεται, κάνει κι εκείνη πως τραβάει μπροστά, μα κάθεται και περιμένει.

Δυο ώρες μετά και εκείνος ακόμα προχωρά μπροστά, μα η πόλη δεν τελειώνει. Κάποτε υπήρχαν όρια, υπήρχαν δράκοντες, ατρόμητοι φρουροί στα σύνορά της ακροβολισμένοι, να προστατεύουν τα περάσματα. Κανείς από έξω να μην μπει - κανένας από μέσα να μην της περισσέψει. Τώρα οι δράκοι πήρανε τιμητικές συντάξεις και κάθονται και λένε ιστορίες για λιποτάκτες και βάρβαρες επιδρομές, μα πια κανείς δεν τους πιστεύει.

Τώρα η πόλη δεν χρειάζεται
φρουρούς - είναι φρουρός η ίδια.

Απλώθηκε η πόλη σαν λεκές,
τεντώθηκε, ξεχειλώσε και έξω από αυτήν
τίποτα πια δεν περισσεύει. Κι όμως, τα όριά
της στένεψαν, πληθύνανε τα σύνορα. Πέσανε
μπάρες και υψώθηκαν συρματοπλέγματα
παντού. Σε κάθε αυλή, σε κάθε διάδρομο, σε
κάθε διαμέρισμα. Στις ταρατσες στήθηκαν
σκοπιές και οι ένοικοι αλλάζουν βάρδιες.
Ασπάστηκε η πόλη ολόκληρη το ενιαίο
αμυντικό της δόγμα και οι κάτοικοί της με το
όπλο παρά πόδα, άγρυπνοι στέκουν πίσω από
τη θωρακισμένη επιδερμίδα τους, πότε θα
έρθει κρυφά και αθόρυβα ο ίδιος τους ο
εαυτός να τους λεηλατήσει. Όλοι κάτι
περιφρουρούν, όλοι κάποιον παραφυλάνε.
Όλοι κάτι πολύτιμο να προστατέψουν
προσπαθούν, μα την αξία τους να εκτιμήσουν
δεν μπορούνε. Όλοι κάτι ξεχωριστό νομίζουνε
πως κρύβουν μέσα τους, μα, από την πολλή
την άμυνα, ξέχασαν τι είναι αυτό που

διαφορετικούς τους κάνει και κάτω από τις στολές και τα καλώδια φαίνονται όλοι ίδιοι.

Τώρα η πόλη δε χρειάζεται φρουρούς - είναι φρουροί οι όλοι.

Δυο μέρες μετά και εκείνος ακόμα προχωρά μα η πόλη προχωρά και αυτή εκεί, μαζί του. Στερέψανε τα καύσιμα στη μηχανή και τώρα πια έχει ανοίξει το μπουφάν και αφήνει τον άνεμο να κυβερνά το σκάφος του, μπροστά να τον πηγαίνει. Μα όσο πάει και δυναμώνει ο άνεμος. Ταράζεται η επιφάνεια της ασφάλτου και άγρια τσιμεντένια κύματα υψώνονται βουνά. Μία στροφή και η πλήρη της μοτοσικλέτας στην άβυσσο βυθίζεται και ύστερα άλλη μια και το κύτος τινάζεται ψηλά στον περιστάσεων το ύψος.

Έχει από ώρα η πόλη εκδώσει απαγορευτικό, μα εκείνος, με τόσο θόρυβο ανάμεσα στα αυτιά του, δεν μπόρεσε τίποτα να ακούσει. Στριμώχνονται οι φρόνιμοι πίσω από τα ψηλά παράθυρα και μασουλώντας της υπακοής τη σιγουριά, στέκονται και

παρατηρούν τον τρελό της μέρας καβάλα στο ξεψυχισμένο του άλογο να προσπαθεί τον δρόμο να δαμάσει. Ψάχνει κάτι να βρει για να πετάξει πίσω του, μήπως τη μηχανή και τη συνείδησή του ξαλαφρώσει, μα δεν υπάρχει τίποτα.

Ανήμπορος, αδύναμος, από εφεδρείες πια απαλλαγμένος, κλείνει τα μάτια, σταυρώνει τα χέρια του στο στήθος του και αφήνει την πόλη και τον ουρανό να κάνουν τη δουλειά τους.

Ξημερώματα της επόμενης μέρας και τα σωστικά συνεργεία των οδοκαθαριστών τον ανακαλύπτουν ξαπλωμένο στο πλάι του δρόμου, ανάμεσα σε πλαστικά μπουκάλια και σε νεράντζια σαπισμένα. Του δίνουνε χαστούκια, πρώτες βοήθειες και άχρηστες συμβουλές. Είναι ακόμα ζωντανός, κι ας μην του φαίνεται. Ανοίγει για μια στιγμή τα μάτια του, βλέπει τριγύρω του πορτοκαλιές στολές και αμέσως με ένα βαθύ αναστεναγμό τα

ξανακλείνει. Θυμάται πως στο σχολείο ή σε κάποιο μπαρ είχε ακούσει κάποτε πως εκεί μακριά, στο θάνατο, χρώματα δεν υπάρχουν. Άρα μάλλον τη γλύτωσε. Διέφυγε του μοιραίου. Φαίνεται πως όσο κι αν προχώρησε, η ζωή του δεν τον άφησε πολύ μακριά να πάει. Κάτι χρωστούσε ακόμα.

Σφίγγει τα πόδια του, θυμάται. Έστω και μέχρι εκεί που έφτασε, είχε καλή παρέα. Είκοσι μέτρα παρακάτω η μηχανή του μουγκρίζει ακόμα και αιμορραγεί. Σηκώνεται, κουτσαίνοντας την πλησιάζει και με τα μάτια του κλειστά της δίνει τη χαριστική βολή. Παίρνει μαζί του τα κλειδιά και απομακρύνεται σαν κλέφτης που ήθελε πάντα φονιάς να γίνει.

Μέχρι να επιστρέψει, με τα πόδια τώρα πια, η μέρα έχει φύγει. Η νύχτα έρχεται θυμίζοντάς του πως τόσες μέρες τον δρόμο διασχίζοντας και τόσες ώρες στο δρόμο ξαπλωμένος, δεν έχει φάει τίποτα. Και να που

ο δρόμος ή η τύχη ή και τα δυο μαζί τον φέρνουν, τη στιγμή που η νύχτα έχει για τα καλά στην πόλη απλωθεί, εκεί μπροστά στο ίδιο μπαρ, εκεί ακριβώς όπου όλα ξεκινήσανε, εκεί, στα κίτρινα τα φώτα που τώρα τρεμοανάβουν. Μόνο εκεί και πουθενά αλλού μπορεί την πείνα του τώρα να ξεγελάσει.

Είναι πολύ νωρίς ακόμα και μέσα δεν υπάρχουνε πολλοί, αλλά και αυτοί του φτάνουν. Μπαίνει γρυλίζοντας, αφρίζοντας και με τη γλώσσα έξω κρεμασμένη. Ορμάει και όποιον βρει μπροστά του τρώει.

Ακούνε έξω οι περαστικοί κραυγές και παρακάλια και φεύγουν μακριά, όσο πιο γρήγορα μπορούν. Θέλουν να τρέξουν, αλλά το βάρος από τις γυαλιστερές σακούλες που κρατούν στα χέρια τους δεν τους το επιτρέπει.

Η ώρα περνά, τα αποθέματα σιγά-σίγα τελειώνουν, μα ευτυχώς εκείνος φαίνεται κάπως σαν να χορταίνει. Όχι από

πείνα, μα από λαιμαργία πια, ολοκληρώνει το δείπνο και το μακελειό και τότε βλέπει πως έχει απομείνει μόνος του, μες στους καθρέφτες και τη μουσική. Μόνος μέσα στον κόσμο.

Μα η μουσική είναι κακιά και μοχθηρή και οι καθρέφτες τον φοβίζουν. Και τότε με βήματα δειλά και με τα χέρια απλωμένα αρχίζει να χορεύει. Άλλωστε, όλοι το ξέρουνε αυτό, πως τα θηρία με το χορό τους ακόμα και την πιο άγρια μουσική μπορούν να εξημερώσουν.

Και τότε η πόρτα ανοίγει και μπαίνει μες στο μπαρ ένας λαχειοπώλης. Κοιτάζει γύρω του και βλέπει πως εκεί δεν υπάρχει πια κανείς που να έχει όρεξη την τύχη του να προκαλέσει, μα δεν το βάζει κάτω. Πάει κοντά στον χορευτή και του προσφέρει ένα λαχνό. «Πάρε, όλοι κάτι κερδίζουν.»

«Πότε κληρώνει», ρωτάει εκείνος χορεύοντας ακόμα. «Κανείς δεν ξέρει. Δεν τα

έμαθες; Η πόλη διέταξε γενική αναστολή όλων των κληρώσεων, μέχρι να πωληθεί και ο τελευταίος τυχερός λαχνός. Δηλαδή, μάλλον ποτέ ξανά. Αφού οι λαχνοί διαρκώς πολλαπλασιάζονται και εκείνοι που τους αγοράζουνε όλο και λιγοστεύουν.» Και ρίχνοντας μια ματιά τριγύρω του ο γέρος συμπληρώνει: «Άσε που κάτι παλικάρια σαν κι εσένα δεν βοηθάνε και πολύ. Μου τρωσ την πελατεία, το ξέρεις;» Εκείνος τώρα ντρέπεται σχεδόν. Ρίχνει το βλέμμα κάτω. «Συγγνώμη, δεν το ήξερα. Αν θέλεις, τους αγοράζω όλους». Ο λαχειοπώλης προσπαθεί τώρα να μην γελάσει. «Ναι, ε; Και αν κερδίσεις, τι θα τα κάνεις τα λεφτά; Θα τα μοιραστείς με όλους αυτούς που έχεις στο στομάχι;»

Και ύστερα βλέποντάς τον να κοκκινίζει και να σκύβει και άλλο το κεφάλι του, του λέει: «Έλα τώρα, πες μου. Τι είναι; Τι σου λείπει, θλιμμένε πρίγκιπα;»

Εκείνος τότε σηκώνει το βλέμμα του ξανά και κοιτάζοντας τον γέρο μες στα μάτια, μα βλέποντας χιλιάδες μίλια μακριά, του σκάει το μυστικό του: «Μια απάντηση. Τι ξέρω από έρωτα;» Και ο γέρος τότε τον ξαναρωτά: «Πότε γιορτάζει εκείνη που σε ρώτησε;» «Δεν ξέρω. Καλά-καλά δεν πρόλαβα να μάθω το όνομά της».

«Τέλεια! Εσύ δεν χρειάζεσαι κληρώσεις και λαχνούς. Σήμερα είναι η τυχερή σου μέρα, φιλαράκο! Δεν ξέρεις πως απόψε γιορτάζουνε αυτές που δεν πρόλαβανε ποτέ να πούνε το όνομά τους; Τρέξε τώρα αμέσως να τη βρεις και αιφνιδιάσέ την!»

Εκείνος, χωρίς να χάσει χρόνο, γεμίζει τρεις φορές, μα μόνο δυο αδειάζει το ποτήρι του -κρατάει την τρίτη για το δρόμο- σκορπάει όσα του περισσεύουν κέρματα στο μπαρ και τρέχει αμέσως έξω.

Κοιτάζει το ψηλό μαρμάρινο ρολόι που είναι κρεμασμένο στη γωνία απέναντι -

στο σημείο εκείνο οι άνθρωποι κάποτε συνήθιζαν άλλους ανθρώπους να κρεμάνε, αλλά αργότερα άλλαξαν του κόσμου οι ρυθμοί και κρίθηκε η παρουσία ενός ρολογιού πιο χρήσιμη και πιο επιβεβλημένη. Και το ρολόι τού λέει αυτό που κανένας κρεμασμένος άνθρωπος δεν θα έλεγε ποτέ. Πως είναι νωρίς ακόμα και πως αν τρέξει λίγο ακόμα κι άλλο, την προλαβαίνει την γιορτή. Λίγες ανάσες πιο μετά θα είναι έξω από την πόρτα της.

Χτυπάει το κουδούνι μια φορά, μα εκείνη φαίνεται πως λείπει από το σπίτι και εκείνος νιώθει μετά από καιρό την τύχη να είναι και πάλι στο πλευρό του. Τραβάει από της τσέπης του τα βάθη τα κλειδιά και αρχίζει, ένα-ένα, αργά και βασανιστικά, στην τρύπα να τα δοκιμάζει. Τόσοι ενδιαμέσοι σταθμοί, τόσες διακλαδώσεις, τόσα εφήμερα δωμάτια που πέρασαν δίπλα από τη ζωή του, τον βάραιναν όλα ετούτα τα κλειδιά όπως τα κουβαλούσε αιώνια μαζί του, σαν φυλακτά

μεταλλικά του άγιου Διαρρήκτη. Μα το ήξερε πως κάποτε ένα κλειδί από όλα αυτά θα έβρισκε κάπου για να ταιριάξει. Έχει ήδη δοκιμάσει εννιά, στο δέκατο το πετυχαίνει. Ανοίγει η πόρτα, κάτω από τα πόδια του η τελευταία γραμμή άμυνας υποχωρεί και χωρίς να χάσει χρόνο, παραμερίζει συναγερμούς και αναστολές και μπαίνει πάλι μέσα εκεί από όπου έφυγε σκληρά κυνηγημένος. Σηκώνει τα μανίκια του και στρώνεται αμέσως στη δουλειά.

Είναι δώδεκα παρά είκοσι και όλα είναι έτοιμα. Για μια στιγμή εκείνος σταματά και επιθεωρεί το έργο του. Χαμογελάει σίγουρος. Τέτοια βραδιά μοναδική, τέτοια απίστευτη έκπληξη - καλύτερη απάντηση δεν θα έβρισκε κανείς για να της δώσει.

Είναι δώδεκα παρά τέταρτο και μέσα στο ημίφως στέκεται και κοιτάζει τον καθρέφτη της, μα βλέπει τον εαυτό του. Κάνει πως στρώνει τις ουλές και τα τσουλούφια του.

Θέλει με πρίγκιπας να μοιάζει, αφού μονάχα οι πρίγκιπες είναι ικανοί για τέτοια κατορθώματα. Δείχνει τα δόντια του στο είδωλο και τότε ακούει το νιαούρισμα.

Παράξενο, ποτέ δεν είχε προσέξει να υπάρχει μες στο σπίτι κατοικίδιο. «Πού είσαι γατούλα μου; Πού κρύβεσαι;» Ψάχνει ένα-ένα όλα τα δωμάτια. Το νιαούρισμα ακούγεται όλο και πιο δυνατό, μα γάτα δεν υπάρχει.

Είναι δώδεκα παρά δέκα και κυνηγώντας το αόρατο γατί έχει σχεδόν ξεχάσει πού βρίσκεται, πώς βρέθηκε εκεί και τι τον περιμένει. «Πού είσαι ψιψίνα; Γιατί δε φανερώνεσαι;»

Μπροστά από τον καθρέφτη βιαστικά ξαναπερνά, κοιτάζεται για μια στιγμή ξανά και μια ιδέα εξωφρενική περνάει σαν σφαίρα από το μυαλό του και όλες τις σκέψεις του τις γυάλινες τις σπάει, τις θρυμματίζει.

Πλησιάζει, αγγίζει την παγωμένη λεία επιφάνεια και ύστερα κολλάει το αυτί του

πάνω στο αυτί του ειδώλου του. Δεν θέλει, δεν μπορεί να το πιστέψει, μα έχει από τον τρόπο και την ταραχή το πρόσωπο του αγριέψει. Το άλλο πρόσωπο αντίκρυ του μοιάζει λίγο πιο ήρεμο. Ποιος ξέρει; Ίσως ο άλλος μες στον καθρέφτη κάτι παραπάνω να γνωρίζει.

Είναι δώδεκα παρά ένα και ενώ ακούει το κλειδί στην πόρτα, σβήνει της γάτας και του αλλόκοτου το κάλεσμα. Και τώρα οι δυο τους!

Η πόρτα ανοίγει και εκείνη στέκεται στην είσοδο. Διστάζει να προχωρήσει. Τι συμβαίνει; Τι αστείο είναι αυτό; Μια σειρά από μικρά άσπρα κεράκια διασχίζει το διάδρομο δείχνοντας τον δρόμο που πάει προς το σαλόνι. Μια μουσική, ίδια και αυτή με κερί που καίγεται και λειώνει της λέει να συνεχίσει. Ανοίγει την τσάντα και ψάχνει το τηλέφωνο. Ανάβει το φως και η μακριά γραμμή με τις φλογίτσες στο πάτωμα

εκμηδενίζεται. Το βρίσκει το τηλέφωνο, αλλά δεν ξέρει ποιον θα μπορούσε να καλέσει.

Τώρα φωνάζει: «Τι συμβαίνει; Τι αστείο είναι αυτό;» Μπαίνει στο δωμάτιο και βλέπει το μονοπάτι των κεριών να προχωρά. Μα δεν της φτάνουν τα κεριά - χρειάζεται και άλλο φως για να σκεφτεί και να αντιδράσει. Πάντα ονειρευότανε να υπήρχε κάτω από την παλάμη της ένας μεγάλος διακόπτης γενικός και ολόκληρης της πόλης ο ηλεκτρισμός να φεύγει και να έρχεται όποτε εκείνη το θελήσει.

Ανάβει ακόμα ένα φως και βλέπει στο κέντρο του δωματίου, στο πάτωμα, κρασιά, γλυκά και φαγητά και ένα στεφάνι με λουλούδια γύρω τους να παριστάνει το τραπέζι. Κοιτάζει γύρω της, κάνει να κλείσει τη μουσική, μα από την ταραχή της ανεβάζει την ένταση στο τέρμα.

Τώρα ουρλιάζει: «Ποιος είσαι;» Δεν θέλει να πάει στα άλλα τα δωμάτια. Αρνείται

να παίζει το παιχνίδι του. Αν θέλει, ας έρθει αυτός εκεί. Ακούει μια φωνή, «Χρόνια πολλά!» Την ξέρει αυτή τη φωνή. Όχι, δεν είναι ξένος. Είναι η τελευταία φωνή που θέλει τώρα να ακούσει. Καλύτερα να ήταν ξένος, τελικά. «Πού είσαι; Πώς μπήκες εδώ μέσα; Τι θέλεις; Γιατί κρύβεσαι;»

Και τότε εκείνος εμφανίζεται κρατώντας μια μεγάλη άσπρη τούρτα με ένα σωρό κεράκια να καίνε και να στάζουν πάνω της. Την πλησιάζει συλλαβίζοντας ένα ηλίθιο τραγουδάκι. «Πώς μπήκες εδώ μέσα;»

Το τραγουδάκι σταματά. «Χρόνια πολλά!» Φωνάζει με όλη του τη δύναμη, σαν να είναι αυτή η ευχή οι τελευταίες του λέξεις. Φωνάζει και η φωνή μαζί με την ψυχή του ξεριζώνεται. Κάνει ακόμα ένα βήμα. «Πώς μπήκες εδώ μέσα», τον ξαναρωτά και αρχίζει να σχηματίζει έναν αριθμό στον κινητό της.

Εκείνος στέκεται και την κοιτάζει τώρα αμίλητος. Μοιάζει να προσπαθεί να

θυμηθεί και χάνεται. Παλεύει μα δεν τα καταφέρνει. Θέλει, μα δεν μπορεί και άλλωστε, δεν είναι και ο μόνος.

Εδώ, μέσα στον κόσμο, κανείς πώς μπήκε δεν μπορεί να θυμηθεί. Κανείς ποτέ δεν έμαθε ποιος του άνοιξε την πόρτα.

Και οι δυο τους το ξέρουν πως δεν είναι αργά. Υπάρχει ακόμα χρόνος. Και οι δύο τους να φύγουν προλαβαίνουνε, μα τώρα πια κανείς δεν κάνει βήμα.

Η νύχτα προχωρά και μια απάντηση ακόμα περιμένει.

το τελευταίο χτύπημα

Τα ξημερώματα της ενδεκάτης Απριλίου του 200... ένα απροσδόκητο γεγονός ήρθε να αναστατώσει τις ήσυχες ζωές των ανθρώπων στην πόλη και στον κόσμο. Από το βυθό της πόλης και σε απόσταση μόλις μερικών μέτρων από το παλιό νεκροταφείο, μια εκτυφλωτική λάμψη αναδύθηκε στην επιφάνεια, και αφού σχημάτισε τέσσερις σχεδόν ομόκεντρους κύκλους, βυθίστηκε ξανά στον σκοτεινό πυθμένα της πόλης και χάθηκε για πάντα.

Μπροστά στο ανεξήγητο, οι ένοικοι του νεκροταφείου φάνηκαν, για ακόμα μια φορά, επιδεικτικά αδιάφοροι. Οι κάτοικοι της πόλης, όμως, ανησύχησαν, μα αυτή τη φορά αρνήθηκαν να ρίξουν στους νεκρούς το φταίξιμο, όπως το συνηθίζουν.

Η λάμψη έγινε ορατή από τις συνοικίες εκείνες, όπου ο ήλιος δεν είχε κάνει ακόμα την εμφάνισή του. Έτσι όπως έχει κυριεύσει η πόλη τον πλανήτη, χωρίς να νοιάζεται για της ζωής μας τις συντεταγμένες, οι μέρες σε άλλα διαμερίσματα και γειτονιές ξημερώνουν το πρωί και σε άλλα προάστια και συνοικίες φτάνουν αργά το απόγευμα ή μες στη μαύρη νύχτα. Και αφού μια λάμψη για να φανεί χρειάζεται σκοτάδι, σε όλα τα μέρη εκείνα όπου ήταν ήδη ή ακόμα μέρα λάμψη οι άνθρωποι δεν κατάφεραν να δουν, αλλά μπόρεσαν να ακούσουν και να γευτούν ακόμα την αντανάκλασή της.

Λίγες ώρες νωρίτερα στα μέρη όπου η πόλη είχε ανάγκη τον ηλεκτρισμό ακόμα και για τα πλέον απαραίτητα, έσβησαν όλα τα φώτα ξαφνικά, απειλώντας ευθέως την ατσάλινη ισχύ του πολιτεύματος και τις αντοχές του χάρτινου πολιτισμού μας. Χρειάστηκαν τριάντα λεπτά περίπου μέχρι να καταφέρουν συνασπισμένες δυνάμεις

ηλεκτρολόγων, μαθητευομένων μάγων και έμπειρων διαφημιστών να αποκαταστήσουνε τη βλάβη.

Κατά τη διάρκεια αυτής της παρολίγον ολέθριας ημίωρης συσκότισης, σημειώθηκαν σε πολλά σημεία της πόλης μία σειρά από προκλητικά ανεξήγητες και ανεξήγητα προκλητικές ενέργειες, τις οποίες η πόλη, μην μπορώντας να κρύψει τη ντροπή και την αμηχανία της, έσπευσε να τις χαρακτηρίσει τρομοκρατικές.

Αυτό ήταν ένα πολύ μεγάλο λάθος. Από αυτά που η πόλη δεν μας είχε συνηθίσει, από τότε που άρχισε με τον πλανήτη να ταυτίζεται. Το όνομα που διάλεξε η πόλη για να βαφτίσει τα συμπτώματα της απρόοπτης συσκότισης γέννησε μες στα κεφάλια των ανθρώπων πολλά ερωτηματικών με αποτέλεσμα, αντί να ερμηνεύσει όπως ανέμενε τα έκτροπα, να εκτρέψει τελικά την ερμηνεία.

Και ενώ της αναστάτωσης οι κύκλοι οι σχεδόν ομόκεντροι απλώνονταν, όλο και μεγαλύτερα τμήματα της πόλης έμπαιναν μέσα στο χορό. Άλλοι από βρώμικη περιέργεια, άλλοι από αγνό ενδιαφέρον και οι περισσότεροι έτσι, για να τους δουν οι γείτονες, άρχισαν να εγκαταλείπουν τα σπίτια τους και έβγαιναν στον δρόμο. Όλοι ήθελαν να δουν από κοντά τα ανεξήγητα, και έτσι, όσοι οι κάτοικοι της πόλης, τόσοι κι ο πληθυσμός των εξηγήσεων που δόθηκαν.

Κάποιοι από αυτούς που έτρεξαν στον δρόμο για να ακούσουν και να δουν, αφού τα τακτικά διαγγέλματα και τα έκτακτα δελτία δεν τους αρκούσαν πια, έφτασαν στο σημείο να καταφύγουν σε ακόμα πιο πολύ προκλητικές και ανεξήγητες ενέργειες. Κάποιοι παράτησαν τα σπίτια τους ξεκλείδωτα, κάποιοι άρχισαν να κοροϊδεύουν τα έκτακτα και με τα τακτικά να αστειεύονται και υπήρξαν και άλλοι που τόλμησαν ακόμα και κουβέντα να ανοίξουν

καταμεσής στον δρόμο με άγνωστους ανθρώπους.

Η έκρυθμη κατάσταση θύμιζε περισσότερο γιορτή και πανηγύρι, παρά καταστροφή και πανικό και η πόλη ένιωσε τις πορσελάνινες δομές της να ραγίζουν. Ήτανε φανερό πως οι ερμηνείες δεν αρκούσαν πια. Εδώ χρειαζόταν μια επέμβαση.

Και τότε ήταν που προκηρύχθηκε το μεγαλύτερο κυνήγι θησαυρού στην ιστορία. Ανακοινώθηκε πως από τα ξημερώματα έληγε η απαγόρευση για το κυνήγι γάτας - μια απαγόρευση που φαίνεται πως είχε από όλους ξεχαστεί μέσα στον ωκεανό των σιωπηρών προτροπών και των ρητών απαγορεύσεων. Οι κάτοικοι της πόλης στο εξής, όχι μόνο αποκτούσαν εκ νέου το δικαίωμα να κυνηγούν και να εξολοθρεύουν γάτες, μα επιπλέον η πόλη τούς έδινε και κίνητρο. Για κάθε γάτα-θήραμα που θα έφερνε στην πόλη ο κάθε πολίτης-κυνηγός θα

έπαιρνε για αντάλλαγμα δέκα ολόκληρους λαχνούς για τη μεγάλη κλήρωση.

Επίσης, ορίστηκε πως η διάθεση των λαχνών θα γινόταν στο εξής μόνο από την ίδια την πόλη αυτοπροσώπως και μόνο από αυστηρά επιλεγμένα, σταθερά και αμετακίνητα σημεία και όχι πια από τους γυρολόγους και πλάνητες λαχειοπώληδες, το επάγγελμα των οποίων τέθηκε προσωρινά εκτός νόμου και σχεδίου πόλεως.

Και τότε, όλοι εκείνοι που είχαν τους δρόμους κατακλύσει, απαιτώντας να ακούσουν και να δουν, ξέχασαν ξαφνικά τους τρόμους και τις λάμπεις και με λαχτάρα ρίχτηκαν στο κυνήγι. Μα, όπως στην πόλη συνηθίζεται, δελτία και διαγγέλματα να μπερδεύονται και οι λέξεις με τα νοήματα να παίζουν ένα παράξενο παιχνίδι, οι άνθρωποι παρασύρθηκαν και πίστεψαν πως άρχισαν να κυνηγούν τις γάτες επειδή ήταν αυτές που κρύβονταν πίσω από ό,τι η πόλη πάντα ονόμαζε πράξεις τρομοκρατίας.

Έτσι, ούτε στιγμή τύψεις και αναστολές δεν ένιωσαν, που σκότωναν τα μέχρι χθες αγαπημένα κατοικίδια και αδέσποτα, αφού όλοι θεωρούσαν πως ήταν ετούτη η σφαγή μια τιμωρία δίκαιη, ορθή και επιβεβλημένη.

Μέσα σε λίγες ώρες, πλάι στις πόλεις τα μνημεία και μέσα στις πλατείες της, στήθηκαν εκατοντάδες πρόχειρα και αυτοσχέδια κρεματόρια. Χιλιάδες ψόφιος γάτες υψώθηκαν ψηλά βουνά. Άγρια ποτάμια από το αίμα τους πλημμύρισαν τους δρόμους. Και έμοιαζαν μπρος στα λαμπρά αυτά σφαγεία τα μνημεία όλα ανυπόφορα ασήμαντα και ανώφελος εκτάσεις τα πάρκα και οι πλατείες.

Αδιάκριτα και αλύπητα οι άνθρωποι εξόντωναν, ακρωτηρίαζαν, αποκεφάλιζαν, έλιωναν και ξεκοίλιαζαν άσπρα, μαύρα και πολύχρωμα γατιά. Εκείνα πανικόβλητα έτρεχαν να κρυφτούν από των ανθρώπων τη μανία, μα όπου και να τρύπωναν, οι διώκτες

τους πάντα τα ανακάλυπταν, αφού, ύστερα από τόσα χρόνια ειρηνικής συνύπαρξης, όλοι γνώριζαν τις κρυψώνες τους - και οι άνθρωποι των γατιών και οι γάτες των ανθρώπων.

Απεγνωσμένα τσίριζαν καθώς σκαρφάλωναν όσο ψηλότερα μπορούσαν να γλιτώσουν. Το ουρλιαχτό τους σάρωνε ολόκληρη την πόλη. Μα οι άνθρωποι βούλωναν τα αυτιά τους με το χαρτί των τυχερών λαχνών και τίποτα δεν άκουγαν.

Μέσα στο αίμα των τετράποδων λουσμένοι και μεθυσμένοι από τον ρυθμό του μακελειού, άρχισαν όλοι να χορεύουν σαν τρελοί γύρω από τις εκατόμβες τους. Φωτιές ανάβανε παντού και μέσα στον κακό χαμό πετούσαν τα ρούχα τους και ύστερα τα έκαιγαν κι αυτά παρέα με τις γάτες. Μα ύστερα πάλι τους έπιαναν ντροπές και προσπαθούσαν τη γύμνια τους να κρύψουν πίσω από τις ξεδιάντροπες δεσμίδες των λαχνών τους.

Μέσα σε λίγες μέρες οι γειτονιές και τα προάστια ερήμωσαν τελείως από γάτες. Οι άνθρωποι, αφού παρέδωσαν στην πόλη τα θηράματα, κήρυξαν από μόνοι τους τη λήξη του μεγάλου κυνηγιού και επέστρεψαν στα σπίτια τους μετρώντας τα τυχερά χαρτάκια. Και μόνο για το πότε θα ξημερώσει η μέρα της μεγάλης κλήρωσης τώρα ενδιαφέρονταν.

Καμιά δεκαριά από τις γάτες που γλίτωσαν τον όλεθρο, μαζεύτηκαν σε ένα απομακρυσμένο κτήμα, κάπου στις πόλεις τα περίχωρα. Εκεί συνάντησαν ένα άλλο, παράξενο γατί, που από καιρό ζούσε κρυμμένο μες στην τρύπα του, και μουτζουρώνοντας αδιάκοπα τετράδια, δεν είχε καταλάβει τίποτα από τις γενοκτονίες που συντελούνταν γύρω του. Μόνο επέμενε να μουρμουράει για κάποια απροσδιόριστη εκδίκηση και όλο συνέχιζε με πείσμα συνέχιζε να μουτζουρώνει τα χαρτιά του.

Άρεσε ετούτος ο γάτος ο παράξενος στα διασωθέντα υπόλοιπα γατιά, κι εκείνα

τον εξέλεξαν ομόφωνα για αρχηγό τους. Μα όσο κι αν του ζητούσανε να τα οργανώσει και να τους δώσει εντολές, αυτός τους έλεγε να σταθούν για λίγο κάπου ακίνητα για να τα ζωγραφίσει.

Πέρασαν έτσι τρεις-τέσσερις βδομάδες και μέχρι να συνειδητοποιήσουν οι άνθρωποι την απουσία των γατιών από το σύννηδες τοπίο της καθημερινότητάς τους, άρχισαν κάποιοι από αυτούς σιγά-σιγά να νιαουρίζουνε.

Και ένα πρωί που ξύπνησαν να πάνε στις δουλειές τους, έκπληκτοι πάνω στους τοίχους της πόλης ανακάλυψαν κάποια αλλόκοτα συνθήματα. Γραμμένα όλα από χέρια αόρατα. Λέξεις που από μόνες τους τίποτα δεν μπορούσαν να σημαίνουν, μα που, έτσι όπως είχαν χαραχτεί η μια πλάι στην άλλη, γεννούσαν κάποια συναισθήματα πρωτόγνωρα. Και όσο πιο μεγάλα και ψηλά ήταν τα τείχη που είχαν πάνω τους γραφτεί, τόσο και πιο μυστήρια, θολά και ανεξήγητα

φαίνονταν τα μηνύματα αυτά στα μάτια των ανθρώπων.

Ξεκίνησα κι εγώ αργά, το μεσημέρι, και έξω από την πόρτα του σπιτιού είδα τους γείτονές μου να διαβάζουν κάτι σαν ξόρκι μαγικό ή σαν τραγούδι άγνωστης φυλής, που είχε με μαύρα γράμματα τον τοίχο σημαδέψει: NNPPPAN ANP NANAPPNA ANANNNAPAN. Και παρακάτω, μπροστά σε ένα κατάστημα, συνάντησα ακόμα περισσότερους ανθρώπους μαζεμένους να προσπαθούν να καταλάβουν τι σήμαινε αυτό το ΡΟΟΟΑΑΑΝΝ ΑΝΟΑΡΑ ΟΝΟΡΟ ΑΝ που κάποιος είχε γράψει.

Συνέχισα να περπατώ, μα όσο πιο βαθιά μέσα στην πόλη πήγαινα, τόσο τα μυστηριώδη αυτά συνθήματα μεγάλωναν και πλήθαιναν. Και όσο αυξάνονταν το μέγεθος και ο αριθμός, άλλο τόσο και περισσότερο φούσκωνε και ξεχείλιζε η άγνοια στο βλέμμα των ανθρώπων. Και κόντευαν τα βλέμματα να σπάσουνε κομμάτια. Να σκορπίσουνε όλου

του κόσμου τα ερωτηματικά καταμεσής στον δρόμο.

Ούτε καν τα δημόσια κτήρια δε γλύτωσαν από τη μαύρη μπογιά του ανερμήνευτου. Είδα ένα τεράστιο ΟΟΗΑΝΝΝΝΑΡ έξω από τις πύλες μίας φυλακής. Και παρακάτω βρήκα, κάτω από τα ψηλά παράθυρα μιας τράπεζας, κάτι σαν ΙΑΑΑΡΡΟΣΣΙ ΟΣΣΙ ΑΡΣ να διασχίζει ολόκληρη την πρόσοψη σαν σκοτεινό ουράνιο τόξο.

Την ώρα που προσπαθούσα να αντιγράψω αυτές τις λέξεις στο τετράδιό μου, είδα στο πλάι μου να στέκεται ένας γνωστός μου από τα παλιά αστυνόμος. Μου φάνηκε χλωμός και κουρασμένος και ήταν τα μάτια του τόσο κόκκινα, λες και είχε μαζευτεί όλο το αίμα του κόσμου γύρω τους. Τον χαιρέτησα και ύστερα δείχνοντάς του ένα σύνθημα τον ρώτησα, μήπως και μάθω τη δική του εξήγηση.

Εκείνος τότε μου είπε πως τα μηνύματα υπήρχαν πάντοτε εκεί, γραμμένα

από χρόνια, και τίποτα το παράδοξο δεν έκρυβαν και πως το μόνο ανεξήγητο ήταν που τόσο καιρό κανένας μας δεν είχε κάτι από όλα αυτά προσέξει. Με άφησε για λίγο να τον κοιτάζω απορημένος και πριν προλάβω να χωνέψω τις κουβέντες του, εκείνος έβγαλε από την τσέπη ένα μικρό περιστροφικό και σκύβοντας ψιθύρισε στο αυτί μου: «Τώρα πια εμένα δεν με χρειάζεστε άλλο».

Το πιο παράξενο, ωστόσο, μήνυμα το βρήκα στην αυλή ενός σχολείου, όπου η πόλη με είχε μόλις τοποθετήσει, για να καλύψω το κενό μιας νηπιαγωγού, η οποία είχε εξαφανιστεί κάτω από αδιευκρίνιστες συνθήκες και όπου τελικά, αντί για το δικό της το κενό, κάλυπτα επάξια τις θέσεις των νηπίων.

Έφτασα αργά και καθυστερημένα στη δουλειά, λίγη ώρα πριν το μάθημα τελειώσει, έχοντας τη συνείδησή μου ήσυχη, αφού μπορούσα ως δάσκαλος να φαίνομαι συνεπής στις ίδιες ακριβώς συνήθειες που είχα κάποτε

κι ως μαθητής άλλων καλύτερων δασκάλων.
Έσπρωξα τη βαριά και σιδερένια πόρτα του
σχολείου και πέρασα μέσα στην αυλή, όπου
τα πιτσιρίκια συγκεντρωμένα και αμίλητα
κοίταζαν έναν τοίχο, όπου σαν τιμωρία είχε
γράψει κάποιος άπειρες φορές:

ξέχασες τη γάτα μέσα σου, ξέχασες τη
γάτα μέσα σου, ξέχασες τη γάτα μέσα σου,
ξέχασες τη γάτα μέσα σου, ξέχασες τη γάτα
μέσα σου, ξέχασες τη γάτα μέσα σου, ξέχασες
τη γάτα μέσα σου, ξέχασες τη γάτα μέσα σου,
ξέχασες τη γάτα μέσα σου, ξέχασες τη γάτα
μέσα σου

Έστειλα τα παιδιά στα σπίτια τους και
πίσω στους γονείς τους και τρέχοντας
επέστρεψα στον πύργο μου. Λαχταρούσα να
μιλήσω με κάποιον για όλα αυτά, μα
δυστυχώς ο γείτονάς μου δεν ήταν πια εκεί,
στη θέση του.

Ο γέρος λαχειοπώλης έφυγε από τον
πύργο ένα πρωί, πάει ένας μήνας από τότε,

και έκτοτε δεν τον ξαναείδαμε. Μέσα στην τρέλα της ημέρας, ασχοληθήκαμε ελάχιστα με αυτή την εξαφάνιση. Κι εγώ ακόμα, που είχα καταντήσει σχεδόν δικός του άνθρωπος, σχεδόν αδιαφόρησα, και όλο έλεγα πως δεν μπορεί, κάποτε θα γυρίσει. Κάποιοι είπαν πως χάθηκε τριγυρνώντας στις γειτονιές της πόλης. Κάποιοι άλλοι διέδιδαν πως ήταν πια νεκρός. Κανείς τους όμως δεν δοκίμαζε ούτε καν να μαντέψει πώς και γιατί είχε πεθάνει ο φίλος μου. Ούτε κι εγώ, που αυτή είναι δουλειά μου, δεν τόλμησα να φανταστώ τι απέγινε, αν και μέσα μου βαθιά ίσως να θέλω να πιστεύω πως ζει ακόμα κάπου, σε μία χώρα μακρινή, πως την περνάει μια χαρά και ίσως πως, αν κάποτε περάσω τυχαία από εκεί, όσα εδώ δεν πρόλαβα, να τον ρωτήσω τότε.

Έτσι, αφού απέμεινα από γείτονα ορφανός, τη συντροφιά που είχα ανάγκη έψαξα να τη βρω ψηλά, στου πέμπτου τις κομμώτριες. Μα όταν το πήρα απόφαση και

ανέβηκα στον όροφό τους, βρήκα κλειστό το κομμωτήριο.

Άρχισα να απομακρύνομαι, όταν άκουσα πίσω από την πλάτη μου φωνές. Γύρισα και χτύπησα την πόρτα. Εκείνες καθυστέρησαν πολύ να δώσουν απάντηση, μα όσο αργούσαν οι κομμώτριες, τόσο ένιωθα να γλιστράνε οι ανάσες τους μέσα από τις χαραμάδες, να δραπετεύουν, να με καλούν να επιμείνω να χτυπώ, να μην το βάλω κάτω.

«Ανοίξτε», φώναξα. «Τι θέλεις; Είμαστε κλειστά», άρχισαν να με διώχνουν. Μα εγώ τους είπα να σταματήσουν το κρυφτό και πως αν ήθελαν να παίξουμε, υπήρχανε και άλλα, καλύτερα παιχνίδια. Και ύστερα χαϊδεύοντας λιγάκι το κεφάλι μου, τους παρακάλεσα να με αφήσουν να μπω. Τους είπα πως θέλω μόνο να με κουρέψουν.

Όταν επιτέλους μου άνοιξαν την πόρτα και πέρασα μέσα στο κομμωτήριο, αισθάνθηκα αμέσως πως κάτι κρυφό και συνωμοτικό υπήρχε στη συμπεριφορά τους.

Τους πρότεινα να μοιραστούν μαζί μου το δικό τους μυστικό και εγώ για αντάλλαγμα θα τους έλεγα το μεγαλύτερο δικό μου. Εκείνες, όμως, αρνηθήκανε και μου είπαν να φυλάξω μυστήρια και μυστικά για άλλες ιστορίες. Και, αφού από τη βιασύνη τους να με ξεφορτωθούν, μου ξύρισαν τελείως το κεφάλι, μου ζήτησαν να φύγω γιατί ήτανε, λέει, πια αργά και τι θα σκέφτονταν οι άλλοι ένοικοι στον πύργο.

Δεν χρειαζόταν να δω τον ήλιο να κρέμεται ακόμα ψηλά στον ουρανό για να το καταλάβω ότι με κοροϊδεύαν. Σηκώθηκα να φύγω. Και ειλικρινά θα το είχα βάλει στα πόδια από πολύ νωρίτερα, αν γνώριζα πως ένα από τα κορίτσια, το πιο μικρό, εκείνο με τα κόκκινα μαλλιά, όση ώρα τα υπόλοιπα με φρόντιζαν, στεκόταν από πίσω μου και το κεφάλι μου σημάδευε, βαστώντας ένα βαρύ δικέφαλο τσεκούρι. Μα ευτυχώς για όλους μας όσα αγνοώ ως ήρωας, τα ξέρω ως ως συγγραφέας.

Κατέβηκα ξανά πίσω, στον όροφό μου. Μα ούτε και εκεί κατάφερα πολύ να μείνω για πολύ. Δεν με χωρούσε το δωμάτιο. Έψαξα τσέπες και άδειασα συρτάρια. Άρχισα τα χρήματά μου να μετρώ. Ήθελα κάτι να αγοράσω, αλλά αυτά που είχα δεν μου έφταναν. Βγήκα ξανά εξώ στο δρόμο, μα ετούτη τη φορά ανάμεσα από τους λαβύρινθους της πόλης, διάλεξα τη μόνη ευθεία που γνώριζα καλά και τράβηξα προς τη θάλασσα.

Κουράστηκα να περπατώ, αλλά στο τέλος ο δρόμος με δικαίωσε. Η ακτή βρισκόταν ακριβώς εκεί, όπου την είχα την τελευταία φορά αφήσει. Περπάτησα για λίγο ακόμα κατά το μήκος της ακτής μέχρι που έφτασα μπροστά στην είσοδο του φάρου.

Παράξενα μηνύματα πάνω στην πρόσοψή του δεν υπήρχανε. Ίσως, λόγω της καμπυλότητας των τοίχων του, η μπογιά πάνω τους να μην έπιανε. Διάβασα, όμως, πλάι στην πόρτα μια επιγραφή, που έγραφε

«φωτογράφος». Πέρασα μέσα και άρχισα να σκαρφαλώνω την πέτρινη και στριφογυριστή του σκάλα. Μα όσο κι αν ανέβαινα ψηλά, ένιωθα πως διαρκώς επέστρεφα στο ίδιο ακριβώς σημείο.

Ο φωτογράφος τρόμαξε, όταν με είδε να φτάνω στον εξώστη, και όταν του είπα πως ήθελα να με φωτογραφίσει, τον έπιασε μάλλον πανικός. «Τι είδος φωτογραφία ζητάς να σε τραβήξω» με ρώτησε τρέμοντας σχεδόν και δίπλα του η γυναίκα και οι κόρες του έψαχναν τρόπο τον να διώξουν τον παρείσακτο. «Θέλω μια φωτογραφία οικογενειακή», είπα εγώ και τότε έβαλαν όλοι μαζί τα γέλια. «Μα, εσύ είσαι μόνος σου», είπε ο φωτογράφος. Ακόμα κι αν κατάφερνες εμένα να με ξεγελάσεις, την κάμερα και το φακό να κοροϊδέψεις δεν μπορείς». Και τότε εγώ θύμωσα και φώναξα: «Τράβηξε ό,τι βλέπεις!»

Κατέβηκα από τον φάρο, αφού πρώτα υποσχέθηκα στον φωτογράφο πως θα

επιστρέψω σύντομα να του ζητήσω και τις δυο του κόρες για γυναίκες μου και έφυγα τραβώντας την ευθεία μου που θα με γύριζε πίσω ξανά στην πόλη.

Στον δρόμο έκανα στάση σε ένα κατάστημα παιχνιδιών και αγόρασα βόμβες και δυναμίτη. Πλήρωσα αδειάζοντας τις τσέπες μου και για το υπόλοιπο του χρέους άφησα τις φωτογραφίες μου ενέχυρο.

Διέσχισα την πόλη ολόκληρη, μα με όλο αυτό το επικίνδυνο φορτίο που κουβαλούσα, κανένας σημασία δεν μου έδωσε. Κανείς δεν με σταμάτησε να με ρωτήσει από πού ερχόμουν. Κανείς δεν θέλησε να μάθει που πηγαίνω.

Συνέχισα να προχωρώ μέχρι που έφτασα στην άκρια των ανατολικών συνοικιών της πόλης, εκεί όπου σήμερα ανατολή και δύση ενώνονται, σμίγουνε και μπερδεύονται. Βρήκα την αυλή του μηχανικού, σκαρφάλωσα τα κάγκελα και βρέθηκα από ψηλά την τρύπα να κοιτάζω και

τη ζωή μου να ξανάμετρω. Πήρα μια ανάσα και άρχισα προσεχτικά να κατεβαίνω.

Μα όσο κι αν κατέβαινα με προσοχή, στο τέλος βρέθηκα στον πάτο γκρεμισμένος. Βρήκα εκεί μέσα έντεκα γιατί, τα πήρα και τα έχωσα στις τσέπες μου και αφού τοποθέτησα στη θέση τους τα εκρηκτικά, άναψα το φυτίλι και άρχισα να ανεβαίνω γρήγορα ξανά πίσω στην επιφάνεια.

Δεν ήξερα προς τα πού να πάω. Διάλεξα στην τύχη μια κατεύθυνση και άρχισα να τρέχω σαν τρελός. Και όσο έτρεχα, μετρούσα από μέσα μου αντίστροφα, μα οι έντεκα μικρές καρδιές χτυπούσαν μέσα στις τσέπες μου σαν δαίμονες και όλο έχανα το μέτρημά μου.

Και τότε ξαφνικά, κι ενώ ακόμα έτρεχα, θυμήθηκα ένα σχέδιο που είχα δει για μια στιγμή εκεί, στις τρύπας τον πυθμένα. Θυμήθηκα το πρόσωπο που έδειχνε εκείνη εκεί η ζωγραφιά - κάπου το είχα ξαναδεί. Το πού θυμήθηκα.

Ήθελα να γυρίσω πίσω, μα ήταν πια
πολύ αργά.

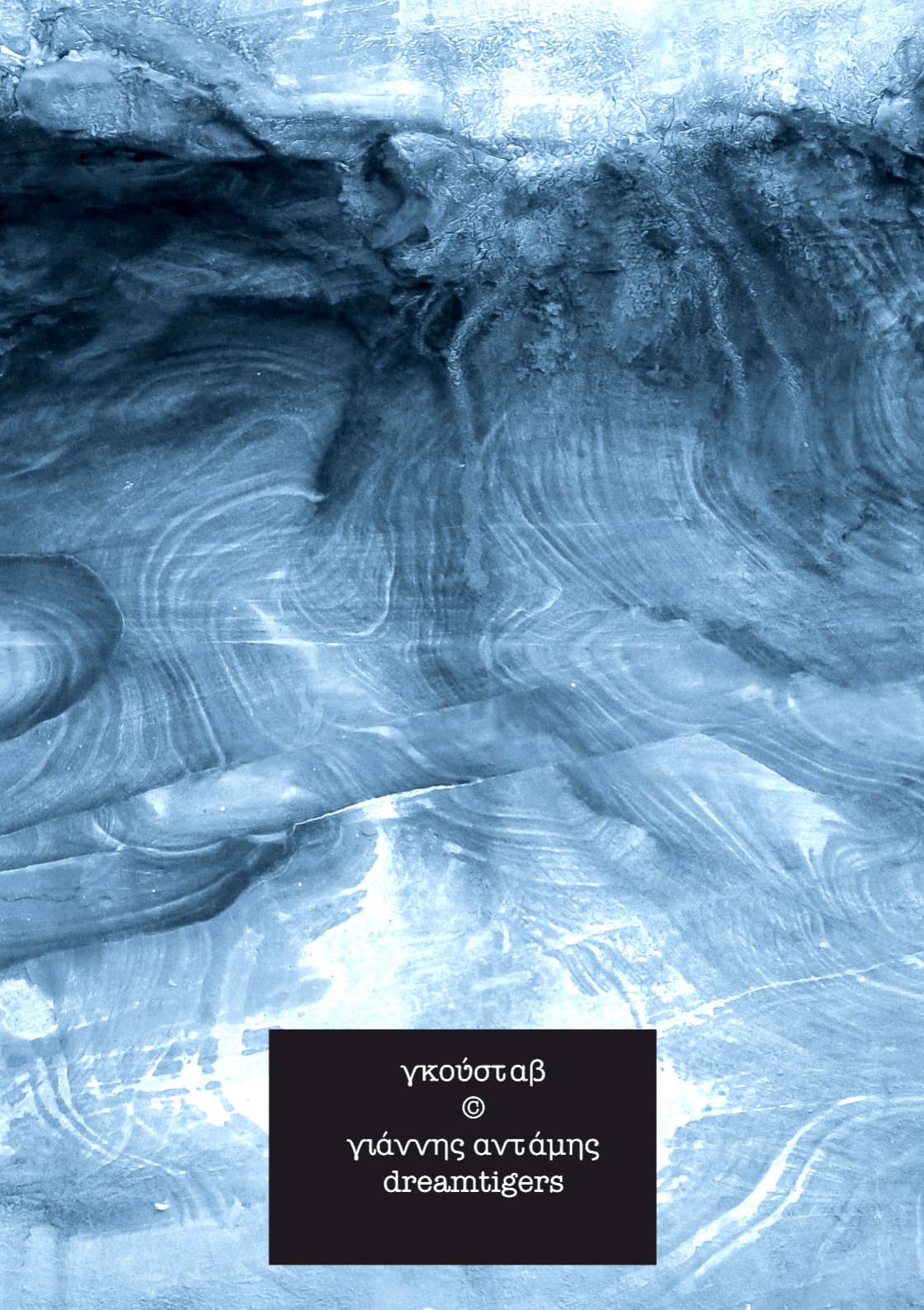
Συνέχισα να τρέχω.

Οι τρεις ιστορίες του παρόντος τεύχους των dreamtigers περιλαμβάνονται στο βιβλίο «Σχέδιο Τρόμου» που κυκλοφόρησε από τις Εκδόσεις Οξύ τον Δεκέμβριο του 2007 και μεταφρασμένες στα ισπανικά από τον κύριο Isaac Gomez Laguna στο βιβλίο «El Proyecto» που κυκλοφόρησε τον Ιούλιο του 2015 από τις S.T.I. Ediciones.

Το τελευταίο χάρτινο βιβλίο μου «Λεγεώνα» κυκλοφορεί από τις Εκδόσεις Χαραμάδα.

**peut-on être heureux, quand on forme
d'autres vœux?**

**στον Μάκη
Βόλος, Μάιος 2020**

γκούσταβ
©
γιάννης αντάμης
dreamtigers